

Sygn. akt I C 1653/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Irena Żarnowska-Sporysz

Protokolant: sekr. sądowy Anna Krzak

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A.

z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od (...) S.A.

z siedzibą w W. na rzecz J. K. kwotę 60.000 zł (słownie: sześćdziesiąt tysięcy złotych)

z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 września 2013 roku do dnia zapłaty, w tym od 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi;

IV. nakazuje pobrać od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 3.000 zł tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony oraz kwotę 6.226,92 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1653/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 08 września 2016 r.

Powód J. K. w pozwie z dnia 20 września 2013 r. skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 150 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 18 lutego 2013 r. w O. miał wypadek drogowy, na skutek którego doznał obrażeń ciała, w tym urazu głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania trzonu obrotnika i nasady zęba, tępego urazu klatki piersiowej, złamania 1/2 długości trzonu mostka, rozedmy podopłucnej i złamania kręgu C2 kręgosłupa. Sprawcą zdarzenia był G. S., przeciwko któremu toczy się przed Sądem Rejonowym w Oświęcimiu postępowanie karne II K 352/13, a który posiadał ubezpieczenie obowiązkowe w zakładzie ubezpieczeń strony pozwanej. Na skutek wypadku

powód pozostawał w leczeniu szpitalnym od 18 lutego 2013 r. do 26 marca 2013 r. Miał założony gorset ortopedyczny, wyciąg czaszkowy, wymagał pomocy pielęgniarek w każdej czynności. Zażywał leki przeciwbólowe, a z uwagi na brak możliwości wstawania powstały u niego odleżyny. Powód w trakcie pobytu w szpitalu miał obniżony nastrój, myśli rezygnacyjne i samobójcze, śniły mu się koszmary, przeżywał cały wypadek – bał się utraty możliwości działania i zarobkowania. Korzystał z pomocy szpitalnego psychologa. Z uwagi na obrażenia niezbędne było noszenie przez powoda przez okres co najmniej 12 tygodni ortezy czaszkowej i korzystanie z rehabilitacji w domu. Nadal powód odczuwa bóle głowy i kręgow szyjnych, a także korzysta z pomocy lekarza psychiatry. Dawniej był człowiekiem aktywnym, uprawiał sport, był towarzyski, a na skutek wypadku jego aktywności życiowe praktycznie ustały. Wobec powoda orzeczono całkowitą niezdolność do pracy, nie jest w stanie powrócić do dawnego, dobrze płatnego zajęcia za granicą tj. pracy na wysokościach przy instalacji rurociągów, wobec czego korzysta z zasiłków, renty i pomocy rodziny.

Strona pozwana przyznała powodowi kwotę 5 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i koszty leczenia, a następnie po odwołaniu wypłaciła dalszą kwotę 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powoda wypłacone kwoty są rażąco niskie w stosunku do doznanej przez niego krzywdy, wobec czego domaga się 150 000 zł.

Strona pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej samochodu sprawcy wypadku przyjęła odpowiedzialność za jego skutki. Potwierdziła również, że przeprowadziła postępowanie likwidacyjne zgłoszonej przez powoda szkody, w którego toku przyznała mu kwotę 11 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz przyznała odszkodowanie z tytułu kosztów rehabilitacji, kosztów dojazdu do lekarza i kosztów leczenia.

Strona pozwana wskazała, że wypłata zadośćuczynienia nastąpiła na podstawie art. 445 § 1 k.c., przy czym wysokość zadośćuczynienia została ustalona w oparciu o rozmiar krzywdy, cierpienia fizycznego i psychicznego powoda, długotrwałość jego choroby, leczenia, wiek poszkodowanego i stopień uszczerbku na zdrowiu ustalony na 11%. W ocenie pozwanej powód nie wykazał rozmiaru trwałego uszczerbku na zdrowiu, stąd też rozmiar krzywdy powoda uznany przez pozwaną jest adekwatny do rozmiarów uszczerbku ustalonego w toku postępowania likwidacyjnego. Przyznane zadośćuczynienie jest zatem odpowiednio wysokie, co czyni roszczenie powoda bezzasadnym.

Do okoliczności niespornych w niniejszej sprawie należy:

W dniu 18 lutego 2013 r. na ul. (...) w O. doszło do wypadku komunikacyjnego, podczas którego G. S. kierujący samochodem marki F. (...) przy włączaniu się do ruchu z parkingu przy markecie (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu pasem ruchu przeznaczonym do jazdy na wprost, wydzielonym z ul. (...) kierującemu samochodem A. (...), doprowadził do zderzenia z tym pojazdem i spowodował wypadek. Na skutek uderzenia pasażer pojazdu A. (...) – powód J. K. doznał obrażeń ciała.

Przeciwko sprawcy wypadku G. S. toczyło się postępowanie karne prowadzone przed Sądem Rejonowym w Oświęcimiu sygn. akt II K 352/13.

Sprawca wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej na podstawie łączącej go z pozwanym umowy obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych nr polisy (...). Strona pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne szkody, w toku którego wypłaciła powodowi kwotę 11 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Ponadto Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

J. K. bezpośrednio po wypadku został przewieziony do Szpitala (...) im. św. M. w O. na Oddział (...) urazowo-ortopedycznej. Na skutek wypadku powód doznał: urazu głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania trzonu obrotnika i nasady zęba (kręgu), tępego urazu klatki piersiowej, złamania 1/2 długości trzonu mostka, rozedmy podopłucnej,

złamania kręgu C2. Zastosowano wobec niego wyciąg czaszkowy, a potem był unieruchomiony w gorsecie ortopedycznym szyjno-piersiowym. Powód wymagał stałej pomocy pielęgniarstwa i żony, nie mógł samodzielnie zmienić pozycji. Pomagano mu także w czynnościach higienicznych i myciu, co było dla powoda krępujące. Powód otrzymywał leki przeciwbólowe, w tym morfinę, a z uwagi na rozedmę pod opłucną przez 10 dni podawano mu tlen. Korzystał z pomocy szpitalnego psychologa z powodu myśli rezygnacyjnych i samobójczych, obniżonego nastroju i koszmarów nocnych.

J. K. przebywał w leczeniu szpitalnym do dnia 26 marca 2013 r., kiedy został wypisany do domu w stanie ogólnym dobry z zaleceniem chodzenia w gorsecie ortopedycznym, stosowania doraźnie leków przeciwbólowych i konsultacji w poradni chirurgii urazowo-ortopedycznej za 4 tygodnie.

dowód: dokumentacja fotograficzna – k. 17-20, dokumentacja medyczna z leczenia powoda - k. 96-118, 120v-128, e-maile- k. 119-120, zeznania świadka B. K. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 07.01.2014 r. - k. 148, zeznania powoda J. K. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 07.01.2014 r. - k. 148

Powód miał zalecenie korzystania ze specjalistycznego sztywnego materaca i zabiegów rehabilitacyjnych. Żona powoda próbowała zapewnić mu bezpłatną rehabilitację w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia, jednak okres oczekiwania wynosił 1 rok. Powód z uwagi na zanik mięśni i brak możliwości poruszania potrzebował pomocy natychmiastowej, dlatego korzystał z prywatnej opieki w miejscu swojego zamieszkania. Pierwszy raz na zewnątrz przy pomocy osoby trzeciej wyszedł po 2,5 miesiąca od powrotu do domu. Gorset ortopedyczny został mu zdjęty we wrześniu 2013 r. Nosił ortezę czaszkową przez całą dobę przez okres 12 tygodni. Powód leczył się w (...) (...) w C., miał wykonywaną rehabilitację bierną w domu.

dowód: historia choroby – k. 59-61, zeznania świadka B. K. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 07.01.2014 r. - k. 148, zeznania powoda J. K. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 07.01.2014 r. - k. 148

Powód przed wypadkiem od 2006 r. pracował na wysokościach jako instalator rurociągów gazowych i stalowych za granicą, w wielu krajach. Powód był osobą aktywną: lubił chodzić po górach, na wycieczki do lasu, polowania z kolegami, wędkował, jeździł na rolkach, chodził z synem na basen. Wykonywał prace domowe i remontowe, pracował na działce. Powód wraz z żoną jeździli na wczasy, spotykali się ze znajomymi. J. K. miał dobre relacje synami, odprowadzał młodszego syna do szkoły, pomagał mu w odrabianiu lekcji.

Po powrocie z hospitalizacji J. K. musiał korzystać z całodobowej opieki żony, która pomagała mu we wstawaniu, myciu i ubieraniu się, gotowała posiłki itp. Powód korzystał z pomocy psychiatrycznej w Samodzielnym Gminnym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w C., miał stany depresyjne i myśli samobójcze.

Po wypadku powód czuł się bezradny i niepotrzebny, nie mógł realizować swoich ambicji i czuł, że jest ciężarem dla rodziny. Obecnie powód nie chce spotykać się z przyjaciółmi, jest zamknięty w sobie, bywają dni gdy nie ma ochoty odzywać się do kogokolwiek. Powód nie ma już tak dobrych relacji z synami, nie pomaga młodszemu dziecku w szkole, jego zaangażowanie w życie rodzinne jest małe. Ma problemy ze współżyciem z żoną. Odczuwany przez powoda ból się zmniejszył, jednak do chwili obecnej miewa zawroty i bóle głowy, kręgosłupa i szyi. Nie może podnosić dużych i ciężkich przedmiotów czy przynosić większych zakupów ze sklepu. Łazienka w mieszkaniu powoda nie jest dostosowana do jego stanu zdrowia.

dowód: dokumentacja medyczna powoda – k. 34, zeznania świadka B. K. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 07.01.2014 r. - k. 148, zeznania powoda J. K. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 07.01.2014 r. - k. 148

Orzeczeniem z dnia 03 lipca 2013 r. powód został uznany przez (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności za osobę o znacznym stopniu niepełnosprawności. Wcześniej miał orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności, który na skutek wypadku z dnia 18.02.2013 r. zwiększył się do stopnia znacznego. Powód został uznany za osobę niezdolną do pracy i wymagającą w celu pełnienia ról społecznych, stałej (długotrwałej) opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 03.07.2013 r. – k. 11-11v

Powód otrzymywał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy okresowo od 01.05.2013 r. do 30.06.2014 r. w wysokości 1 582,24 zł miesięcznie. Dostawał również zasiłek pielęgnacyjny z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w O. za okres od 01.05.2013 r. do 31.07.2014 r. w kwocie 153 zł miesięcznie.

dowód: decyzja ZUS z dnia 24.07.2013 r. – k. 12-13, 157, decyzja MOPS w O. z dnia 23.07.2013 r. – k. 14-14v, zeznania powoda J. K. – protokół elektroniczny rozprawy z dnia 07.01.2014 r. - k. 148

W związku z wypadkiem z dnia 18 lutego 2013 roku J. K. doznał następujących obrażeń ciała: urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania trzonu obrotnika i nasady zęba, złamania 1/2 długości trzonu mostka.

Złamanie bez przemieszczenia trzonu obrotnika i zęba bez objawów neurologicznych zrasta się w czasie około 3-4 miesięcy, natomiast po tym okresie powód wymagał rehabilitacji ruchowej. Powód początkowo był osobą obłożną w trakcie stosowania wyciągu za czaszkę, a następnie wymagał stosowania kołnierza usztywniającego. Powodowało to u niego dyskomfort fizyczny i zależność od osób drugich. Ponadto odczuwał dolegliwości bólowe i niezbędnym było stosowanie leków z grupy niesterydowych przeciwzapalnych.

Wypadek z dnia 18 lutego 2013 roku spowodował u powoda w sferze psychicznej zaburzenia adaptacyjne trwające około 6 miesięcy. Stwierdzone zaburzenia osobowości nie pozostają w jakimkolwiek związku z w/w wypadkiem, jak również nie stwierdzono u powoda zaburzeń funkcji poznawczych. Cierpienia fizyczne z powodu następstw wypadku trwały około 6 miesięcy.

Jedynym stwierdzanym obecnie przez biegłych u powoda następstwem wypadku z dnia 18 lutego 2013 roku jest wyłącznie ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz bolesność przy głębszym nabieraniu powietrza do płuc związana z przebyłym złamaniem 1/2 mostka. Powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w następstwie wypadku z dnia 18 lutego 2013 roku z powodu: przebytego złamania kręgosłupa w odcinku szyjnym z następowym ograniczeniem ruchomości bez objawów neurologicznych - 15% (poz. 89a), złamania 1/2 mostka - 10% (poz. 59), zaburzeń adaptacyjnych w związku z udziałem w wypadku z zależnością od osób drugich oraz niepełnosprawnością - 10% (poz. 10a). Łącznie trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 35% - w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki społecznej z dnia 18.12.2002 r., poz. 1974.

Obserwowany u powoda stan fizyczny związany z następstwami wypadku jest optymalny, natomiast należy liczyć się z tym, iż rozwiną się zmiany zwyrodnieniowe w części szyjnej kręgosłupa w okresie wcześniejszym niż u osoby z populacji, która takiego urazu nie doznała.

W związku z następstwami wypadku powód wymaga kontynuacji leczenia rehabilitacyjnego polegającego przede wszystkim na wykonywaniu ćwiczeń po uprzednim instruktarzu przez specjalistę. Okresowo może wymagać zabiegów fizjoterapii dotyczących odcinka szyjnego kręgosłupa.

dowód: opinia sądowo-lekarska Zakładu Medycyny Sądowej (...) z dnia 04.05.2016 r. – k. 237-245

Poza okolicznościami, które zostały przez strony przyznane (art. 229 k.p.c.) lub też taką ocenę uzasadniał przebieg całego postępowania (art. 230 k.p.c.), istotne dla sprawy fakty Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty prywatne i urzędowe, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była przedmiotem zarzutów stron postępowania.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił także na podstawie całości zeznań świadka B. K. i powoda J. K., które były logiczne, konsekwentne, spójne i zgodne pozostałym materiałem dowodowym, jakiemu Sąd dał wiarę, a także nie ujawniły się żadne okoliczności pozwalające na zakwestionowanie wiarygodności ich zeznań.

Sąd uznał za w pełni rzetelną i miarodajną sporządzoną w niniejszej sprawie opinię (...) sporządzoną przez biegłych: dr med. P. K. internistę, specjalistę chorób zakaźnych, specjalistę medycyny sądowej, mgr K. W. specjalistę psychologii

klinicznej, lek. med. A. W. specjalistę z zakresu psychiatrii, dr med. J. B. specjalistę chirurgii urazowej i ortopedycznej, lek. med. K. K. specjalistę neurologa. Została ona oparta na wszechstronnym rozważeniu materiału dowodowego. Do opinii żadna ze stron zarzutów nie zgłosiła. Biegli wypowiedzieli się we wszystkich kwestiach określonych w odezwach oraz uczyli to w sposób stanowczy, jednoznaczny i zrozumieli.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku i poniesioną przez powoda szkodę nie budzi wątpliwości na tle przepisów art. 805 §1 k.c. oraz art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 392).

Niewątpliwie nadto, biorąc pod rozwagę doznane przez powoda w związku z wypadkiem z dnia 18 lutego 2013 r. cierpienia psychiczne i fizyczne, uzasadnione jest przyznanie J. K. zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę stosownie do art. 444 §1 i art. 445 §1 k.c.

W judykaturze ugruntował się już pogląd opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art. 445 §1 k.c. zadośćuczynienia pieniężnego, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Powinno ono uwzględniać nie tylko krzywdę istniejącą w chwili orzekania, ale również taką, którą poszkodowany będzie w przyszłości na pewno odczuwać, oraz krzywdę dającą się z dużym stopniem prawdopodobieństwa przewidzieć. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien zatem decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, stopień i trwałość kalectwa i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Podkreśla się, że ocena sądu w tym względzie powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy. Istotnym elementem indywidualizującym jest wiek poszkodowanego bowiem intensywność cierpień z powodu kalectwa jest większa u człowieka młodego, skazanego na rezygnację z radości życia, jaką daje zdrowie, możliwość pracy i osobistego rozwoju (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.09.2002 r., IV CKN 1266/00, Lex nr 80272). Zadośćuczynienie musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś strony powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, jednakże uwzględnianie stopy życiowej społeczeństwa przy określaniu wysokości zadośćuczynienia nie może podważać jego kompensacyjnej funkcji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.03.2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175).

Biorąc powyższe kryteria pod rozwagę oraz odnosząc je do ustalonego w sprawie stanu faktycznego uznał Sąd za uzasadnione przyznanie powodowi zadośćuczynienia w wysokości 71 000 zł, która to kwota obejmuje dotychczas wypłaconą przez ubezpieczyciela kwotę 11 000 zł. Sąd miał na względzie, że krzywda dotknęła mężczyznę w sile wieku, będącego ojcem i mężem, w pełni sprawnym, zaradnym i samodzielnym, który w następstwie wypadku utracił możliwość wykonywania dotychczasowej pracy na wysokościach i cieszenia się dawną aktywnością fizyczną. Na skutek wypadku powód doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania trzonu obrotnika i nasady zęba, złamania 1/2 długości trzonu mostka. Musiał być poddany hospitalizacji przez okres ok. 40 dni, gdzie był umieszczony w gorsecie i kołnierzu usztywniającym oraz na wyciągu za czaszkę. Doświadczył myśli samobójczych i depresyjnych, które wymagały interwencji psychologa. Z uwagi na bóle zażywał silne leki przeciwbólowe, zaś niesprawność powodowała konieczność stałej opieki osób trzecich. Powód musiał korzystać z zabiegów rehabilitacyjnych, najpierw aby móc powrócić do samodzielnego chodzenia, a następnie z uwagi na problemy z kręgosłupem po złamaniu. Powód doznał także zaburzeń adaptacyjnych psychicznych trwających 6 miesięcy. Tyle samo trwały cierpienia fizyczne z powodu następstw wypadku. Biegli stwierdzili u powoda trwały uszczerbek na zdrowiu wynoszący łącznie 35%. W ocenie Sądu stopień nasilenia jego cierpień psychicznych i fizycznych w związku z wypadkiem był znaczny. Sąd wziął również pod

rozważyć poczucie bezradności powoda i nieprzydatności wskutek niemożności prowadzenia aktywnego życia, jakie prowadził przed wypadkiem i konieczności korzystania z pomocy innych osób.

Szkoda niemajątkowa dotyka sfery doznań psychicznych człowieka, obejmuje ból, cierpienie, tak fizyczne, jak i psychiczne, jest niewymierna i w zasadzie nieodwracalna, dlatego nie da się jej wyrazić i ocenić w sposób adekwatny w kwocie pieniężnej. Można to uczynić jedynie w sposób przybliżony, pośredni, niedoskonały. W ocenie Sądu zadośćuczynienie w powołanej wysokości uwzględnia obniżenie jakości życia powoda we wszystkich powołanych płaszczyznach, ujemne przeżycia powoda z tym związane i w pośredni sposób pozwoli na wyrównanie doznanego przez niego uszczerbku.

W ocenie Sądu żądana przez powoda kwota 150 000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest zbyt wygórowana. Rozmiar jego cierpienia, aczkolwiek znaczny, nie może uzasadniać przyznania zadośćuczynienia w wysokości uznawanej przez sądy za adekwatną w przypadkach bardziej skomplikowanych, kiedy poszkodowany znajduje się w skrajnie ciężkim stanie, bez żadnych perspektyw poprawy. W swojej opinii biegli wyraźnie podali, że **obecnie jedynym stwierdzanym następstwem przedmiotowego wypadku jest ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego u powoda i bolesność przy głębszym nabieraniu powietrza do płuc**. Na marginesie wskazać należy, iż ustalony trwały uszczerbek na zdrowiu nie stanowi przesłanki przesądzającej o kwocie należnego zadośćuczynienia. Najistotniejszy jest rozmiar krzywdy. Procentowy uszczerbek na zdrowiu może być brany pod rozwagę posiłkowo, lecz w żadnym wypadku nie ma decydującego znaczenia.

Ponieważ powodowi została już wypłacona kwota 11 000 zł, to zasądzeniu na jego rzecz ostatecznie podlegała kwota 60 000 zł, a w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne (pkt II wyroku).

Powołaną kwotę Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 20 września 2013 r., gdyż powód jeszcze przed wniesieniem pozwu w niniejszym postępowaniu wzywał stronę pozwaną do zapłaty żądanej kwoty i w ocenie Sądu były do tego podstawy zarówno w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego, jak i rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy, które uzasadniały wypłatę zadośćuczynienia w powołanej wysokości.

Za okres do dnia 31 grudnia 2015 r. zasądzono odsetki ustawowe, zgodnie z art. 481 § 2 zd. 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r.) w zw. z art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830). Za okres poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie przewidziane w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od tej daty.

O kosztach zastępstwa procesowego między stronami orzeczono jak w punkcie III wyroku znosząc je wzajemnie na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, biorąc pod uwagę stosunek uwzględnionego żądania do kwoty dochodzonej żądaniem pozwu.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzekł Sąd na zasadzie art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 poz. 623). Sąd stosownie do wyniku procesu obciążył stronę pozwaną w całości obowiązkiem zwrotu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków poniesionych na opinie biegłych w łącznej wysokości 6 226,92 zł (55,35 zł – k. 203 + 6 171,57 zł – k. 250). Pozwana nadto, w zakresie, w jakim przegrała proces, obowiązana była uiszczyć opłatę należną od uwzględnionej części powództwa tj. od kwoty 60 000 zł, w kwocie 3 000 zł, od której uiszczenia powód był zwolniony.